

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **K.-E. C.**, zast. JUDr. Pavlem Alfery Hrdinou, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 40, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 5. 2015, č. j. MV-72807-86/VS-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2016, č. j. 8 A 129/2015 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 15. 11. 1945 bylo zahájeno řízení o žádosti E. C. (děd žalobce) o zachování československého státního občanství podle § 2 odst. 1 ústavního dekretu č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské (dále jen „dekret č. 33/1945“). Řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 17. 2. 2005, č. j. VS-335/RK/3-2004, kterým bylo potvrzeno jeho rozhodnutí ze dne 31. 5. 2002, č. j. VS-5403/51/2-94, jímž byla žádost zamítnuta.

[2] Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, č. j. MV-72807-64/VS-20008, ministr vnitra opětovně (jeho prvotní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení ze dne 1. 8. 2008, č. j. MV-26255/VS-2008, bylo zrušeno a věc mu vrácena k novému rozhodnutí) zamítl žalobcovu žádost o povolení obnovy výše uvedeného pravomocně ukončeného

řízení. Žalobce je napadl rozkladem, který ministr vnitra zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Ten jí zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem.

[4] Městský soud poukázal na to, že správní orgán by mohl rozhodnout o povolení obnovy řízení pouze tehdy, pokud by byly současně splněny všechny podmínky podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Současně vyslovil, že žádá-li o obnovu řízení procesní nástupce původního účastníka řízení, důvody pro obnovu řízení je nutno posuzovat s přihlédnutím k tomu, jaké úkony v původním řízení původní účastník řízení učinil, či neučinil (ač tak učinit mohl). Účelem obnovy řízení totiž není umožnit procesnímu nástupci napravit procesní pochybení původního účastníka řízení, jenž neuvedl všechny potřebné skutečnosti a neoznačil relevantní důkazy i přesto, že mu byly známy a v jejich uvedení mu nebránila žádná objektivní překážka.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti a důkazy v žádosti o obnovu řízení neodůvodňovaly obnovu pravomocně skončeného správního řízení o žádosti E. C. o zachování československého státního občanství. Napadené správní rozhodnutí proto považoval za věcně správné.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž s poukazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítal jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Navrhl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel měl v prvé řadě za to, že správní orgán by měl posuzovat naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 správního řádu vždy stejně, bez ohledu na to, zda o obnovu řízení požádal původní účastník řízení (v posuzované věci původní žadatel E. C.), nebo jeho procesní nástupce (v posuzované věci stěžovatel). Z citovaného ustanovení vyplývá, že procesnímu nástupci by měla být za splnění všech dalších formálních podmínek pro povolení obnovy řízení dána možnost uplatnit jemu dosud neznámé skutečnosti nebo nově najevo vyšlé důkazy ve stejném rozsahu jako původnímu žadateli.

[8] Stěžovatel byl přesvědčen, že důkazy, které předložil, odůvodňují obnovu pravomocně ukončeného řízení o žádosti E. C. o zachování československého státního občanství, neboť existovaly v době původního řízení, nemohly být stěžovatelem v tomto řízení uplatněny, a mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. V následném obnoveném řízení by přitom měly správní orgány přivést k závěru, že E. C. splnil podmínku aktivního boje za osvobození Československé

republiky stanovenou dekretem č. 33/1945. Těmito důkazy bylo svědectví J. P. (sepsáno v notářském zápisu ze dne 12. 2. 2008), svědectví R. M. (sepsáno v notářském zápisu ze dne 11. 2. 2008), prohlášení Ing. J. N. (sepsáno v notářském zápisu ze dne 21. 11. 2003) a potvrzení Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci, sp. zn. vnitř-5346/60, ze dne 14. 11. 1960 (dále také jen „potvrzení Okresního národního výboru“).

[9] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu týkajícím se svědectví J. P. a R. M., že tyto mohl uplatnit E. C. již v původním řízení o zachování československého státního občanství. Podle něj lze bez znalosti tehdejších událostí jen velmi obtížně hodnotit, zda původní žadatel mohl či nemohl v době podání původní žádosti předložit vedle dalších důkazů rovněž uvedená svědectví. Ke svědectví J. P. stěžovatel vyslovil, že bylo nepopiratelně objeveno a pořízeno až po vyčerpání všech opravných prostředků ve správním řízení a správním soudnictví v únoru 2008 a obsahuje nové skutečnosti, které stěžovateli (procesnímu nástupci původního žadatele) nebyly v době původního řízení známy. Také v případě svědectví R. M. stěžovatel poukázal na to, že se o existenci této osoby a jejím významu pro posuzovanou věc dozvěděl až v únoru 2008. Její svědectví nebylo dosud k dispozici, neboť tato svědkyně se k někdejším událostem dosud vůbec nevyjádřila.

[10] K prohlášení Ing. J. N. stěžovatel uvedl, že tento důkaz byl sice uplatněn již v původním řízení, ale v důsledku procesních pochybení správních orgánů a soudů nebyl řádně proveden ani hodnocen. Z toho důvodu mělo být uvedené prohlášení v rámci řízení o povolení obnovy v kontextu ostatních uváděných nových (dříve neznámých) skutečností a důkazů považováno za nový důkaz rovněž odůvodňující povolení obnovy řízení.

[11] Co se týče potvrzení Okresního národního výboru, neztotožnil se stěžovatel s tvrzením městského soudu, že sice představuje dříve neznámý důkazní prostředek, nepřináší však žádné nové skutečnosti odůvodňující jiné řešení posuzované otázky. Podle stěžovatele se jedná o dokument důležitý zejména s ohledem na dosavadní ničím nepodložená tvrzení správních orgánů i soudů o tom, že původní žadatel nedisponoval tzv. prozatímním osvědčením typu B dle § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945. Potvrzení je naopak důkazem o vydání prozatímního osvědčení typu B původnímu žadateli, jehož smyslem bylo zajistit, aby na žadatele o zachování československého státního občanství bylo až do konečného vyřízení žádosti nahlíženo jako na československého občana, a rovněž bylo předpokladem pro zachování občanství. Stěžovatel je v průběhu původního řízení neměl bez vlastní viny k dispozici, neboť o jeho existenci do března 2008 nevěděl.

[12] Stěžovatel také uvedl, že při hodnocení toho, zda jím navržené nové důkazy mohou odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (zachování československého státního občanství E. C.), se měly správní orgány zabývat podobností posuzovaného případu s případy B. M. a H. S. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu, že porovnání činnosti původního žadatele, které mělo být posuzováno jako účast na aktivním odboji, jež bylo podmínkou pro vyhovění žádosti o zachování československého

státního občanství, s obdobnou činností jiných žadatelů při posuzování jejich žádostí náleží až do případného obnoveného řízení. S ohledem na respektování zásady rovnosti účastníků musí mít judikatura vydávaná v obdobných věcech alespoň určitý, byť omezený, význam již při rozhodování o povolení obnovy řízení.

IV.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Přisvědčil argumentaci městského soudu, podle které by bylo proti smyslu institutu obnovy řízení, pokud by procesní nástupce původního žadatele mohl v rámci řízení o povolení obnovy uvádět jakékoliv jemu dříve neznámé důkazy bez ohledu na to, zda o nich původní žadatel věděl a mohl je uplatnit v původním řízení. Uvedl dále, že svědectví J. P. a R. M. a prohlášení Ing. J. N. nepředstavují ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu nové důkazy, které nemohl původní žadatel v původním řízení uplatnit. Ani potvrzení Okresního národního výboru nepřináší dříve neznámou skutečnost, neboť je reprodukcí listinného materiálu, který byl posuzován v původním řízení. Co se týče nezohlednění judikatury v případech B. M. a H. S., byl by ji podle žalovaného správní orgán oprávněn vzít v úvahu až v případném obnoveném řízení.

V.

[14] Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou vztahující se k jeho postavení jako procesního nástupce původního žadatele E. C. a jeho možnostem označit dosud neznámé skutečnosti a důkazy v řízení o povolení obnovy.

[17] Ze spisového materiálu se podává, že dne 15. 11. 1945 bylo zahájeno řízení o žádosti E. C. o zachování státního občanství podle § 2 dekretu č. 33/1945. E. C. dne X zemřel, přičemž řízení o jeho žádosti nebylo do té doby ukončeno. Jeho syn R. C. podal dne 19. 1. 1995 žádost o pokračování v uvedeném řízení u Okresního úřadu v Jindřichově Hradci; ten však žádost odložil. R. C. proto podal stížnost k Ústavnímu soudu, který nálezem ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/1996, vyslovil, že R. C. má jako oprávněný dědic právo na dokončení započatého řízení o žádosti jeho otce o zachování státního občanství. Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2002, č. j. VS-5403/51/2-94, tuto žádost ministr vnitra zamítl; R. C. je napadl rozkladem. Dne X R. C. zemřel a do řízení vstoupil jako procesní nástupce jeho syn K.-E. C., tj. stěžovatel. Řízení o žádosti E. C. o zachování československého státního občanství bylo pravomocně ukončeno dne 17. 2. 2005, přičemž žádost byla zamítnuta.

[18] Jak právě uvedeno, otázkou účastenství potomků E. C. v řízení o zachování československého státního občanství se zabýval v nálezu ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/1996, Ústavní soud. V návaznosti na něj Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 3 As 8/2006 - 136, vyslovil, že tímto nálezem bylo fakticky založeno účastenství právních nástupců původního žadatele ve správním řízení a rovněž aktivní legitimace těchto osob k podání správní žaloby.

[19] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel byl jako právní nástupce původního žadatele po smrti R. C. účastníkem již v řízení o žádosti o zachování československého státního občanství E. C., konkrétně v jeho druhé fázi, v níž se rozhodovalo o rozkladu. Z rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 2. 2005, čj. VS-335/RK/3-2004, rovněž vyplývá, že stěžovateli i jeho právnímu zástupci byla po vstupu do řízení dána možnost, aby: „*nahlédli do spisového materiálu a před vydáním rozhodnutí se vyjádřili k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění a případně navrhli doplnění*“. Této možnosti právní zástupce stěžovatele dne 24. 11. 2004 využil a do správního spisu doložil notářsky ověřený záznam o úmrtí R. C. a oznámení o tom, že na místo zemřelého R. C. vstupuje do řízení stěžovatel.

[20] Podle Nejvyššího správního soudu je tedy v právě posuzovaném případě naplnění podmínky uvedení dříve neznámých skutečností nebo důkazů k povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nutné posuzovat především s ohledem na to, jaké skutečnosti nebo důkazy existovaly v době původního řízení a které nemohl jeho účastník (právní předchůdce stěžovatele, nebo sám stěžovatel - také jako účastník původního řízení) v tomto řízení uplatnit, jak uvedl městský soud; přitom podle § 100 odst. 2 správního řádu je třeba zohlednit, zda tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jinými slovy ne každá dosud neznámá skutečnost nebo důkaz nutně musí opodstatňovat povolení obnovy řízení.

[21] Stěžejní otázkou v posuzované věci bylo naplnění podmínek pro obnovu pravomocně ukončeného řízení o žádosti E. C. o zachování československého státního občanství. Konkrétně, zda stěžovatelem ve správním řízení označené důkazy byly neznámé a mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování v původním řízení.

[22] S ohledem na skutkový kontext projednávané věci správní orgány posuzovaly naplnění podmínek obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 2 správního řádu. Obnovu řízení by přitom byl ministr vnitra povinen povolit, pokud by shledal, že byly kumulativně splněny tyto zákonné podmínky: 1) byly zde dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení; 2) účastník, jemuž byly ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit; 3) tyto důkazy a skutečnosti mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[23] Stěžovatel měl na rozdíl od správních orgánů a městského soudu za to, že v řízení o jeho žádosti byly splněny všechny výše uvedené podmínky k povolení obnovy řízení. Byl přesvědčený o tom, že prostřednictvím důkazů, které v daném řízení označil (svědectví J.

P. a R. M., prohlášení Ing. J. N. a potvrzení Okresního národního výboru) mohou vyjít najevo skutečnosti (zřízení skrýše na uschování zbraní na zámku v Jindřichově Hradci, která měla sloužit pro případný odboj proti Němcům, souhlas s uschováním vysílačky sloužící československému odboji v areálu téhož zámku a umožnění útěku čtyřem francouzským zajatcům k západním vojskům a vybavení jich automobilem a zbraněmi), způsobilé odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování správních orgánů v původním řízení (tj. v řízení o žádosti E. C. o zachování československého státního občanství).

[24] Ke svědectví J. P. a R. M. jako dosud neznámým důkazům městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že musela být z povahy věci známa E. C. v původním řízení a on sám je tedy mohl předložit; nejedná se proto o důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Dovodil, že původní žadatel musel o všech výše popsaných skutcích z povahy věci vědět, neboť jsou mu přičítány, a rovněž oba svědkové mu byli osobně známi. Městský soud dále uvedl, že považuje za nepravděpodobné, že by E. C. v původním řízení neuvedl veškeré v úvahu přicházející skutečnosti, které by mohly byť i jen okrajově a hypoteticky svědčit v jeho prospěch při posuzování žádosti o zachování československého státního občanství. A to zejména s ohledem na to, jak důležitý byl výsledek posouzení této žádosti pro jeho život a život jeho rodiny a také vzhledem k neexistenci dobové judikatury a instrukcí týkajících se výkladu § 2 dekretu č. 33/1945. Městský soud s poukazem na stěžovatelovo tvrzení, že okolnosti toho, co původní žadatel mohl a co nemohl sám zkoumat a o čem mohl či nemohl v tehdy pohnuté době vědět, bylo nutno posuzovat v kontextu všech tehdejších událostí, uvedl, že je nerozhodné z jakých důvodů se původní žadatel rozhodl některé skutečnosti neuvést, ale k odstranění tohoto nedostatku nemůže nyní sloužit institut obnovy řízení. S takovým hodnocením se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[25] K uvedeným závěrům městského soudu kasační soud doplňuje a zdůrazňuje, že s ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl také účastníkem původního řízení o žádosti o zachování československého státního občanství E. C., bylo především nutné zvažovat, zda tvrzené důkazy nemohl bez své viny v původním řízení uplatnit také on sám.

[26] Ze spisového materiálu je totiž zřejmé, že J. P. i R. M. se dlouhodobě zdržovali v blízkém okolí rodiny C. Z notářsky ověřeného prohlášení J. P. ze dne 12. 2. 2008 se podává, že byl v roce 1932 přijat do domácnosti E. C. jako pečovatel o děti. S rodinou žil i po dobu trvání druhé světové války. Co se týče R. M., z jejího notářsky ověřeného prohlášení ze dne 11. 2. 2008 vyplývá, že pracovala na zámku L. v Ch. u rodiny C. v letech 1938 až 1943 od jara do podzimu jako kuchařka nebo uklizečka.

[27] Na základě uvedeného je dle Nejvyššího správního soudu s podivem, že tyto blízké osoby původní žadatel E. C., ani pak následně sám stěžovatel, neoslovili a nepožádali o jejich svědectví již v době vedení původního řízení; dostupnost jejich vědomostí týkajících se rodiny C., tedy i o okolnostech významných pro řízení, jim musely být v té době známy. Nejvyšší správní soud proto nemůže jinak než konstatovat, že stěžovatelem uplatněné důkazy – svědectví R. M. aj. P. nesplňují podmínky podle § 100 správního řádu

k tomu, aby na základě nich mohl správní orgán povolit obnovu řízení. Nejedná se ve smyslu tohoto ustanovení o dříve neznámé důkazy, které nemohl účastník v původním řízení uplatnit; stěžovatel (a před ním i E. C.) je měl možnost získat a následně uplatnit již v řízení o žádosti o zachování československého státního občanství, jehož byl účastníkem. Skutečnost, že tak neučinil, jde k jeho tíži.

[28] Co se týče dalšího důkazu – prohlášení Ing. J. N. – sám stěžovatel uvedl, že daný důkaz již existoval v době původního řízení, ale v důsledku tvrzeného procesního pochybení správních orgánů a soudů (Městského soudu v Praze, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu) nebyl nikdy řádně proveden a zůstal tak nehodnocen. Prohlášení Ing. N. proto musí být podle stěžovatele v kontextu ostatních uváděných skutečností v rámci žádosti o povolení obnovy řízení považováno za dosud neznámý důkaz. Městský soud v napadeném rozsudku správně zdůraznil, že se nyní nemůže zabývat přezkumem postupu správních orgánů a soudů v jiných řízeních. Jelikož přezkoumával rozhodnutí týkající se povolení obnovy řízení, zabýval se pouze tím, zda předložení prohlášení Ing. J. N. odůvodňovalo povolení obnovy řízení ve smyslu požadavků vyplývajících z § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Dospěl přitom ke správnému závěru, že tento důkaz již byl znám a uplatněn v době původního řízení o zachování československého státního občanství. Městský soud tak nepochybil, shledal-li, že ani tento důkaz povolení obnovy řízení neodůvodňuje.

[29] Obdobné dovodil městský soud i ve vztahu k poslednímu ze stěžovatelem tvrzených nových důkazů – potvrzení Okresního národního výboru, které mělo prokazovat, že původnímu žadateli bylo vydáno osvědčení typu B.

[30] Městský soud shledal, že potvrzení je pouhou reprodukcí důkazu jiného [údajů obsažených v rejstříku žádostí o různé druhy osvědčení o československém státním občanství (dále jen „rejstřík)], resp. jeho mylnou interpretací; tím se již správní orgány zabývaly v rámci řízení o zachování československého státního občanství. Nepřisvědčil stěžovateli, který ze skutečnosti, že ve správním spisu původního řízení není založen výměr o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení typu B (který měl být v takových případech vydán, jak vyplývá z oběžníku ministerstva vnitra ze dne 24. 8. 1945 a z výnosu ministerstva vnitra ze dne 2. 5. 1946) dovozoval existenci důkazně ztížené situace, v níž by mělo být posuzované potvrzení považováno za nový důkaz o existenci osvědčení typu B. Uvedl, že ani tato argumentace nemůže nic změnit na tom, že potvrzení Okresního národního výboru není dosud neznámým důkazem ve smyslu § 100 správního řádu a nelze jej proto považovat za důvod pro obnovu řízení. Městský soud také poukázal na to, že uvedený oběžník ani výnos stěžovatel za nové důkazy odůvodňující obnovu řízení v právě projednávané věci neoznačil.

[31] I v tomto případě Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud při posouzení způsobilosti tohoto důkazu mít za následek obnovu řízení nepochybil. Pouze pro úplnost doplňuje, že hodnocením záznamu týkajícího se vydání osvědčení typu B E. C. obsaženého v rejstříku se zabýval v již citovaném rozsudku č. j. 3 As 8/2006 - 136; dospěl přitom

k závěru, že existence osvědčení typu B nebyla prokázána. Potvrzení, které stěžovatel označuje za nový důkaz, přitom vychází ze stejných informací (tj. těch obsažených v rejstříku), které již byly posouzeny v řízení o zachování československého státního občanství. Jednak tedy neobsahuje žádné dříve neznámé skutečnosti a jednak nelze mít s ohledem na uvedený rozsudek za to, že by mělo podporovat tezi, že E. C. bylo osvědčení typu B vydáno. Na uvedeném závěru proto rovněž nemůže ničeho změnit ani stěžovatelův argument důkazně ztíženou situací vyplývající z absence výměru o zamítnutí žádosti o vydání osvědčení typu B ve správním spisu.

[32] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčil ani námitce, že při posuzování toho, zda stěžovatelem označené důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, měly správní orgány s ohledem na respektování zásady rovnosti účastníků přihlédnout k relevantní judikatuře v obdobných věcech (konkrétně stěžovatel uvedl případy B. M. a H. S.). Otázka, zda činnost původního žadatele, jež má být klasifikována jako účast na aktivním odboji, která byla podmínkou pro vyhovění žádosti o zachování československého státního občanství, má být porovnávána s činností jiných žadatelů, je věcí případného obnoveného řízení o této žádosti, nikoliv řízení o povolení obnovy řízení. To městský soud vysvětlil v napadeném rozsudku přiléhavě a ani v tomto bodě nemá Nejvyšší správní soud co jeho úvahám vytknout.

[33] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že v řízení před správními orgány nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy původního řízení o žádosti E. C. o zachování československého státního občanství podle § 100 správního řádu, a stěžovatelovu žalobu zamítl. Napadený rozsudek tak namítanou nezákonností netrpí.

VI.

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu